

RETÒRICA I POÈTICA

La confusió entre aquests dos conceptes sempre ha estat, sovint, remarcada. Molts de retòrics són, injustament, anomenats poetes. Poesia és, però, creació. Ni el retòric, ni l'acadèmic no poden considerar-se, com a tals, poetes, per justa que sigui la versificació. Per original que sigui el sistema. L. d. G. Frick és del mateix parer. La majoria dels anomenats poetes francesos d'avui són uns hàbils pastitxadors: de Malherbe, de Ronsard, d'Hugo, de Delille, de Baudelaire, de Verlaine, de Mallarmé («per no esmentar Rimbaud, l'Excepcional!»). Molts manlleven, con els nostres floralistes, a la llatinitat pseudo-clàssica i a l'Edat Mitjana. «La poesia de creació és una raresa, tot i ésser l'única que veritablement pot comptar.» «La poesia només val en tant que és proferida per una veu única que reuneix profunditat, la puresa, l'encís i l'originalitat. Sinó, val menys que la prosa corrent, que almenys interessa en tant que aporta un fet, un document, una simple anècdota.» Massa retòrics i pocs poetes. D'ací la malfiança dels lectors.

[*La Publicitat*, 18-X-1933]